

Chết dưới tay Trung Quốc (Kỳ 4)

ĐỐI ĐẦU VỚI CON RỒNG TRUNG QUỐC – LỜI KÊU GỌI HÀNH ĐỘNG TOÀN CẦU

Peter Navarro & Greg Autry

Dịch giả: Nhóm dịch thuật cựu học sinh AIT

PHẦN I. NGƯỜI MUA HÃY CỰC KỲ CẢNH GIÁC

Chương 2. Chết vì chất độc của Trung Quốc: Thịt gà thì miễn phí nhưng phải đền người

Ở Trung Quốc thì thức ăn Trung Hoa được gọi là gì? Là “Thức ăn”!

- Jay Leno

Trong khi câu đùa này nghe vui vui, thì cụm từ “thực phẩm Trung Hoa” lại hàm nghĩa nghiêm trọng hơn nhiều khi mà Trung Quốc đang cung cấp cho nước Mỹ ngày càng nhiều trái cây, rau củ, cá và thịt, không kể các loại vitamin và thuốc chữa bệnh.

Trung Quốc là nước xuất khẩu hải sản lớn nhất sang Mỹ, là nhà cung cấp chính về gà thịt trắng và là nước xuất khẩu chè lớn thứ ba trên thế giới. Các nhà nông Trung Hoa cũng cung cấp cho chúng ta 60% nước táo ép, 50% tỏi, và một số lượng lớn đủ các loại từ quả lê đóng hộp, nắm bảo quản đến mật ong và sữa ong chúa. Đối với các dược phẩm, Trung Quốc cũng sản xuất cho thế giới đến 70% lượng penicillin, 50% lượng aspirin, và 33% lượng tylenol. Các công ty dược Trung Quốc cũng đã chiếm lĩnh phần lớn thị phần thế giới về kháng sinh, enzyme, các acid amin chính và vitamin tổng hợp. Trung Quốc thậm chí đã thống lĩnh đến 90% thị phần thế giới về vitamin C- cùng lúc đó họ đang có vai trò áp đảo trong việc sản xuất các loại vitamin A, B12, và E, không kể nhiều loại nguyên liệu để sản xuất vitamin tổng hợp.

Các số liệu thống kê này làm tất cả chúng ta lo lắng chỉ vì một lý do đơn giản: Một phần quá lớn các loại thuốc Trung Quốc đang tràn ngập các cửa hàng và siêu thị thuốc của chúng ta thực sự là chất độc. Đây là lý do tại sao thực phẩm và dược phẩm Trung Quốc luôn được xếp hàng đầu trong các loại phải kiểm tra khi nhập vào biên giới hoặc bị trả về bởi cả cơ quan Quản lý Thực phẩm & Dược phẩm của Mỹ lẫn Cơ quan An toàn Thực phẩm châu Âu.

Thế sao Trung Quốc vẫn tiếp tục mang cho chúng ta các loại thực phẩm và thuốc có thể làm chúng ta đau ốm hoặc giết chúng ta như vậy? Đôi khi các chất độc có trong chuỗi cung cấp thực phẩm và thuốc là hậu quả ngẫu nhiên của những yếu tố như phương pháp sản xuất kém chất lượng, quy trình kém vệ sinh, hoặc là chất độc từ đất do môi trường bị ô nhiễm. Những khi khác thì do những kẻ thoái hóa về đạo đức hay còn gọi là “kẻ dã tâm”- một từ do chính người dân của họ gọi - cố tình làm nhiễm bẩn thực phẩm và thuốc, đơn giản chỉ vì muốn gia tăng lợi nhuận cho họ.

Cho dù là do ngẫu nhiên hay bởi cố tình, việc đầu tiên bạn cần biết cụ thể về cái Chết dưới tay Trung Quốc này là nó không phải tại riêng ai cả. Thật vậy, người Trung Quốc, dù là nông dân, ngư dân, nhà chế biến thực phẩm hay là người bán thuốc, đều có thể đầu độc chính người dân của họ y như họ đầu độc người Mỹ, người châu Âu, người Nhật, người Hàn và tất cả những ai trên toàn thế giới dùng thực phẩm và thuốc của họ. Để ném thử chút ít vị chua trong câu nói trên, hãy xem thử sự việc "Cái gì trong chảo của anh thế?": Có tới 10% nhà hàng ở Trung Quốc sử dụng cái gọi là "dầu ăn bẩn" để nấu nướng.

Dầu ăn bẩn là một hỗn hợp hôi hám của dầu đã qua sử dụng và chất thải thu được từ hồ ga và cống rãnh từ các nhà bếp thương mại, chứa đầy nấm mốc độc aflatoxin gây ung thư gan. Những kẻ nhặt rác ở Trung Quốc lén lút bán thứ này cho nhiều nhà hàng với giá chỉ bằng một phần năm giá dầu đậu nành hay dầu lạc mới. Ngoài khả năng gây ung thư, cái hỗn hợp gồm dầu bị mốc với đủ loại thực phẩm bỏ đi này có thể là bản án tử hình bất ngờ cho bất kỳ ai bị dị ứng thực phẩm nặng.

Kẻ giết người hàng loạt – melamine Trung Quốc

Câu chuyện dầu ăn bẩn này cho dù có thể làm chúng ta căm phẫn, nhưng so với chuyện những kẻ giết người hàng loạt melamine Trung Quốc thì nó chưa là gì cả. Những kẻ sát nhân này đã hạ gục nhiều nạn nhân trên đất Trung Hoa cũng như trên khắp thế giới, và những nỗ lực thường là vô ích để bắt giữ chúng chỉ minh họa về mặt địa lý sự khó khăn cho cả chính phủ Trung Quốc lẫn nhà hành pháp Mỹ trong việc bảo đảm an toàn thực phẩm và thuốc men khi mà bọn sát nhân hoạt động chỉ vì lợi nhuận.

Bản thân vũ khí của kẻ sát nhân, melamine, thực ra là một hóa chất có giá trị khi chúng không bị lén lút cho vào thực phẩm. Kết hợp melamine với formaldehyde để sản xuất nhựa melamine, bạn sẽ có được một chất dẻo có độ bền cao dùng chế tạo các sản phẩm như formica và các bảng viết bằng bút xóa. Trộn với một số hóa chất khác, bạn có thể dùng melamine như một chất chống cháy, phân bón, hay là "phụ gia siêu dẻo" dùng trong bê tông cường độ cao. Thế nhưng thêm melamine vào các sản phẩm như thức ăn gia súc, sữa, hoặc sữa cho trẻ sơ sinh thì không còn cách nào nhanh hơn để hủy hoại hai quả thận trong người.

Thế tại sao những doanh nhân có dã tâm của Trung Quốc lại thêm melamine vào thực phẩm của chúng ta? Đó là vì hàm lượng nitrogen cao trong melamine có thể nhái mức protein cao trong thực phẩm. Sự giả mạo protein kiểu Trung Quốc này do đó có thể đánh lừa các nhân viên kiểm tra thực phẩm trong việc xếp hạng thực phẩm có hàm lượng protein cao. Vì melamine rất rẻ so với protein thật, nên điều này có nghĩa là rất nhiều tiền sẽ vào túi kẻ gian, bất kể nhiều người có thể thiệt mạng.

Ai giết chó của tôi? Cái gì đã xảy ra với con mèo của tôi?

Thế giới lần đầu biết đến việc giả mạo protein của Trung Quốc vào năm 2007, khi hàng chục ngàn chó và mèo ở châu Âu, Mỹ và Nam Phi bị chết vì loạt thức ăn nhiễm melamine. Và không chỉ thú vật nuôi bị ảnh hưởng. Theo Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm cùng Bộ Nông nghiệp Hoa Kỳ, ba triệu người Mỹ đã tiêu thụ thịt gà và thịt heo nuôi bằng thức ăn có chứa melamine.

Và giờ bạn hãy nghe đây: Nếu bạn bị mất con vật nuôi đang khỏe mạnh vì một

chúng bệnh bí ẩn hay do hồng thận, có lẽ là chúng bị chết do ”Chất độc Trung Hoa”. Có thể đoán trước được rằng khi vụ việc nổ ra, chính phủ Trung Quốc đã tìm cách ngăn chặn và thậm chí từ chối cho phép các thanh tra viên nước ngoài đến để xem xét vụ việc. Tuy nhiên, sau đây mới là một câu chuyện khác khi sự cố melamine nổ ra trên chính đất nước Trung Hoa.

Không có gì là việc riêng của ai cả

“Tôi đã hoàn toàn mất niềm tin vào sữa bột do Trung Quốc sản xuất”, Emily Tang, một công chức 31 tuổi ở thành phố Thẩm Quyển có cô con gái 3 tuổi nói.

— *Bloomberg BusinessWeek*

Năm 2008, gần 300.000 trẻ sơ sinh Trung Quốc bị ốm và 6 trẻ đã chết sau khi 22 nhà máy sữa ở Trung Quốc bị nghi ngờ là đã cho thêm melamine vào sữa và sữa dành riêng cho trẻ sơ sinh. Theo Triệu Huệ Bình, một nông dân nuôi bò sữa ở tỉnh Hồ Bắc: “Trước khi sử dụng melamine, người ta đã dùng cháo gạo và tinh bột khoai để cố ý làm tăng số đo hàm lượng đạm, nhưng cách này rất dễ bị phát hiện, nên họ chuyển sang dùng melamine”.

Trong trường hợp cụ thể này, những kẻ giả mạo đầy dã tâm còn không thèm dùng loại melamine tinh khiết công nghiệp. Thay vào đó, chúng dùng loại rẻ tiền hơn - và độc hại hơn - “melamine phế thải”. Không ngạc nhiên khi nhiều trẻ em dù khỏi bệnh vì nhiễm độc melamine đã bị tổn thương thận nghiêm trọng. Điều làm người ta rùng mình là sự việc xảy ra chỉ một năm sau khi Thủ tướng Ôn Gia Bảo đã quyết định chi thêm 1,1 tỷ đô la và cử hàng trăm ngàn thanh tra viên đi kiểm tra các cơ sở sản xuất thực phẩm và dược phẩm.

Tờ *New York Times* đã có bài nói về sự thất bại triền miên trong quản lý này như sau:

Sự cố liên quan đến các nhà máy sữa làm dấy lên một câu hỏi cốt lõi là liệu đảng Cộng sản đang cầm quyền có khả năng tạo ra một cơ cấu điều hành có trách nhiệm và minh bạch trong hệ thống một đảng hay không.

Ta hãy xem câu chuyện hài nhỏ có thể trả lời câu hỏi ấy đồng thời nhấn mạnh sự khác biệt căn bản giữa các chế độ xã hội mở và tự do với chế độ toàn trị tàn bạo ở Trung Quốc:

Năm 2010, nguyên nhà báo Triệu Liên Hải bị tù sau một phiên tòa vờ vịt trong đó anh bị từ chối khả năng đưa ra bằng chứng. “Tội” của Triệu không đầu độc mọi người. Đúng hơn là anh bị kết tội ”gây rối trật tự xã hội” vì đã cố đưa ra ánh sáng những kẻ giết người bằng melamine sau khi con anh bị mắc bệnh. Và đây cũng lại thêm một lý do nữa vì sao Cộng hòa nhân dân Trung Hoa sẽ không bao giờ có thể bảo đảm cho chúng ta các sản phẩm an toàn hơn được.

Không như ở các nước dân chủ, nơi quyền tự do ngôn luận và tự do hội họp là bất khả xâm phạm để giúp soi rọi mọi hành vi sai trái, Trung Quốc dấu nhem mọi thứ - và cho tất cả những người phản kháng vào trại lao động cải tạo.

Những chất độc giết người có tên heparin của Trung Quốc

Bây giờ, nếu bạn nghĩ rằng sự cố melamine là xưa rồi, thì không đâu! Cho đến tận bây giờ, các sản phẩm nhiễm độc melamine vẫn ngày càng nhiều vì nó thực sự đem lại lợi ích quá lớn khi được dùng làm chất phụ gia, cho dù nó tàn phá quả thận của con người.

Còn như bạn nghĩ rằng thủ đoạn kiếm lợi nhuận bằng việc sử dụng những chất nhiễm độc như melamine chỉ có trong thực phẩm, thì cũng không chỉ thế thôi đâu. Chất độc giết người trong heparin của Trung Quốc minh họa sinh động việc bọn con buôn bất lương Trung Quốc cũng đang bận rộn làm nhiễm độc cả thuốc chữa bệnh cho chúng ta. Heparin là một loại thuốc chống đông máu dùng trong phẫu thuật tim, truyền máu, chữa tĩnh mạch cho đến lọc thận. Nó được làm từ niêm mạc ruột heo. Trong thực tế, đây chính là con đường để Trung Quốc tham gia vào hoạt động sản xuất heparin: là nước sản xuất thịt heo lớn nhất thế giới, Trung Quốc luôn có nguồn cung ruột heo hầu như vô tận.

Để giảm chi phí và gia tăng lợi nhuận, các nhà sản xuất Trung Quốc đã bí mật thêm một chất tương tự như heparin, nhưng rẻ tiền và có thể gây chết người gọi là chondritin sulfate với hàm lượng sulfate vượt mức. Chất độc này có thể gây ra những phản ứng nghiêm trọng, đôi khi gây chết người - từ hạ huyết áp và thở gấp đến ói mửa và tiêu chảy.

Và đây là điều bản thủ của trò lừa đảo này: Chất gây độc heparin có cấu trúc hóa học rất gần với heparin thật đến nỗi rất khó bị phát hiện. Giá của nó rẻ hơn heparin thật 100 lần: 9 đô-la so với 900 đô-la mỗi pound! Vì giá cực thấp như thế, một số lô heparin giả có giá rẻ tới 50%!

Không đâu xa, hãy xem trường hợp cụ thể của anh Leroy Hubley ở Toledo, Ohio về cái chết bởi chất độc Trung Quốc. Anh đã mất người vợ 48 tuổi vì nhiễm chất heparin giả. Chỉ một tháng sau đấy và trước khi phát hiện ra chất độc, con trai của Hubley, cũng bị bệnh kém chức năng thận như mẹ cháu đã trở thành nạn nhân của cùng trò giá rẻ bất lương của bọn Trung Quốc.

Đến nay, chất độc heparin của Trung Quốc đã giết hại hàng trăm người Mỹ và làm hàng ngàn người khác bị bệnh. Heparin kém chất lượng đã xuất hiện ở 11 nước khác, bao gồm Nhật Bản, Đức, Ấn Độ và Canada. Mặc dù nhà đương cục của cả Mỹ và Trung Quốc đã nỗ lực kiểm soát, cho đến nay heparin kém chất lượng vẫn có mặt ở các phòng mổ và các trung tâm lọc thận.

Bây giờ, chúng ta hãy tự hỏi: Vì sao mà nhiều tên Trung Quốc ác độc lại sẵn sàng đầu độc thức ăn và thuốc men chỉ vì lợi nhuận? Câu trả lời của một học giả nổi tiếng Trung Quốc đã chỉ ra một cách sâu sắc đối với vấn đề suy thoái đạo đức của tâm hồn Trung Quốc. Theo giáo sư kinh doanh Lưu Hải Đồng trong Tạp chí Quản lý và Tổ chức, vấn đề suy thoái đạo đức - và việc chạy theo lợi nhuận bằng mọi giá - đã xảy ra do sự đổ vỡ các nguyên tắc Khổng giáo trong môi trường không có đạo đức và luân thường đạo lý của chủ nghĩa cộng sản Trung Quốc.

Chính xác là sự suy thoái đạo đức, cùng với việc các viên chức chính quyền tham nhũng và luật pháp lỏng lẻo, đã thúc đẩy những người chế biến thực phẩm tích cực sử dụng hóa chất công nghiệp độc hại để cải thiện mùi vị và bảo quản thực phẩm.

Thực tế là chính các nhà chức trách Trung Quốc cũng đã tìm thấy những trò quái gở ấy trong những nồi lẩu có thêm formaldehyde để có vị ngon hay nước tương có pha thêm

acid clohydric và tóc người để làm tăng độ đậm. Nhưng kẻ dã tâm Trung Quốc còn làm xúc xích giá rẻ “tươi ngon” bằng cách cho cả thuốc trừ sâu cực độc dichlorvos vào. Lần sau, mỗi khi định ăn cái gì ngon ngon mà “Made in China”, bạn hãy nhớ những tiểu xảo đó nhé!

Đôi khi đây không phải là giết người - chỉ là ngộ sát!

Bây giờ tôi nghĩ là đã rõ mọi vấn đề, nếu Trung Quốc muốn sống trong thế kỷ 21 này, thì họ phải sản xuất theo những tiêu chuẩn như vậy.

— Thượng Nghị Sĩ Richard Durbin (D-IL)

Trong khi “tội giết người cấp độ một” là bản án trong những vụ án melamine hay heparin thì trong nhiều vụ khác đây chỉ là “tội ngộ sát” - tội giết người không có “chủ đích trước”. Vấn đề chủ yếu ở đây là khi Trung Quốc đã trở thành công xưởng sản xuất của thế giới, thì họ cũng đồng thời trở thành bãi chứa chất thải nguy hại và là đất nước ô nhiễm nhất thế giới. Bãi rác cực lớn ấy giờ đây có nghĩa là mảnh đất Trung Quốc dùng để nuôi dưỡng thế giới chứa đầy những chất gây ung thư, kim loại nặng, thuốc trừ sâu bất hợp pháp và những chất độc hại khác. Có nghĩa rằng việc chất độc từ mảnh đất Trung Quốc đang ngấm vào bữa ăn của người Mỹ, người châu Âu, người Nhật, người Hàn Quốc phải trở nên hiển nhiên đối với bất kỳ ai quan tâm.

Một quả táo Trung Quốc cho mỗi ngày đủ cho các bác sĩ chuyên khoa ung thư của Mỹ có việc làm cả đời

Hãy xem một ví dụ. Hộp nước ép ngon và đẹp mắt bạn đặt vào bữa trưa của con bạn. Thế là đã có một cơ hội để bạn, thay vì đưa một lon nước có gas, đã cho con bạn uống một thứ có vẻ là “tốt cho sức khỏe” chứa đầy arsen, một thứ kim loại nặng có thể gây ung thư. Đây là lý do tại sao:

Hơn 30 năm qua, các nhà xuất khẩu nước táo cô đặc Trung Quốc đã tăng từ 10.000 gallon lên đến gần nửa tỷ gallon mỗi năm; và ngày nay Trung Quốc chiếm lĩnh hơn một nửa thị trường Mỹ. Điều chắc chắn là, giá của họ rẻ hơn giá của các nhà nông Mỹ. Nhưng có một lý do làm cho nó rẻ là vì các vườn cây Trung Quốc dùng rất nhiều các loại thuốc trừ sâu bất hợp pháp có chứa arsen để rồi thấm vào cây và cô đọng trong quả.

Bạn muốn tách trà "thường"⁵ hay "không chì"?

Có một câu nói: "mọi thứ trà đều là trà Tàu cả". Đúng thế, dù rằng khó tin! Một vị nguyên là Phó giám đốc Cục Quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ đã mô tả trên Đài tiếng nói quốc gia phương pháp mà người Trung Quốc đã sử dụng để phơi khô lá chè như sau: Người sản xuất rải "lá chè trên một cái sân kho rất rộng rồi dùng xe tải cán lên cho chóng khô". Vì xe Trung Quốc dùng xăng pha chì nên không có cách nào hiệu quả hơn thế để biến lá chè thơm ngon trở thành một thứ vũ khí giết người.

Chẳng có tí Sự thật nào trong nhãn hiệu thực phẩm Trung Quốc cả!

Ngoài ra, một trong những thói quen lừa đảo của những kẻ dã tâm Trung Quốc là thường xuyên ghi sai nhãn cho các thực phẩm "hữu cơ". Không ngạc nhiên là các nhà nông Trung Quốc luôn nóng lòng muốn nhảy vào thị trường thực phẩm hữu cơ Mỹ, nhưng sự thú nhận của một chủ cửa hàng Trung Quốc đã nói lên tất cả:

Có khoảng chừng 30% các nông trại sản xuất thực phẩm hữu cơ thật và họ ghi nhãn hữu cơ trên đó. Tôi nghĩ chính quyền cần cải tiến công tác kiểm nghiệm. Nhưng giờ họ quá bận với an toàn thực phẩm nên chả còn sức đâu mà lo cho thực phẩm hữu cơ nữa.

Với sự thú nhận này thì không có gì đáng ngạc nhiên khi Walmart, Whole Foods, và các nhà bán lẻ khác phát hiện các sản phẩm tương là "hữu cơ" của Trung Quốc nhiễm đầy thuốc trừ sâu.

Bệnh cứng miệng vì đồ xanh tại Nhật

Không phải chỉ có Hoa Kỳ xoi phải chất độc Trung Quốc. Hãy xem điều gì xảy ra với một nhà phân phối thực phẩm Nhật Bản nhập khẩu trên 50.000 kiện đồ xanh Trung Quốc được cho là “tươi ngon” từ công ty thực phẩm Yên Đài Bắc Hải của tỉnh Sơn Đông. Sau khi những người tiêu dùng bị nôn mửa rồi bị cứng miệng, các viên chức của Bộ Y tế Nhật Bản đã tìm thấy nồng độ thuốc trừ sâu độc hại có trong đồ xanh cao gấp gần 35.000 lần nồng độ cho phép!

Dĩ nhiên, chúng ta có thể ghi lại hết chuyện này sang chuyện khác về “cái chết bởi thuốc độc Trung Quốc”. Chẳng hạn như vụ ở châu Âu liên quan đến Vitamin A nhiễm vi trùng suyết nữa thì được dùng pha chế sữa dành cho trẻ sơ sinh. Người ta đã tìm thấy các viên vitamin tổng hợp lẫn tạp chất chì, mật ong, tôm nhiễm thuốc kháng sinh. Vụ việc tai tiếng đã đăng tải âm ỉ về loại xi-rô ho rẻ tiền chứa chất chống đông đã giết hại hàng ngàn người trên thế giới. Những thí dụ như thế này chỉ có ích nếu chúng giúp ta hiểu ra những vấn đề to lớn hơn.

Vấn đề to lớn cuối cùng chúng tôi muốn minh họa bằng ví dụ sau đây về ngành nuôi cá ở Trung Quốc: trong bối cảnh các vấn đề môi trường liên quan đến thực phẩm và dược phẩm Trung Quốc vẫn đang hiện diện cùng với hành vi thiếu đạo đức của các doanh nhân Trung Quốc hoành hành ở khắp nơi, thì việc Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ, Cục quản lý An toàn và Thực phẩm châu Âu cũng như Ủy ban An toàn Thực phẩm Nhật Bản kiểm soát được các sản phẩm nhập khẩu từ Trung Quốc hầu như là bất khả thi. Trong thực tế, câu chuyện làm thế nào mà các nhà nuôi trồng thủy sản Trung Quốc đã đê bẹp các đối thủ cũng như các nhà chức trách về an toàn thực phẩm đại diện cho một thế giới thu nhỏ các sai lầm của việc phụ thuộc vào thực phẩm và thủy sản Trung Quốc!

Không chỉ có người Trung Quốc sống trong điều kiện chen chúc

Các dòng nước của chúng tôi ở đây quá bẩn. Đơn giản là vì có quá nhiều cơ sở nuôi trồng thủy sản trong vùng này. Tất cả họ đều xả nước bẩn ra đây, làm ô nhiễm các trang trại khác.

— Triệu Diệp, nông dân nuôi lươn và tôm ở Phúc Kiến, Trung Quốc.

“Câu chuyện thủy sản” Trung Quốc không may lại hoàn toàn là sự thật này bắt đầu ở miền Đông Nam Hoa Kỳ, nơi mà trong những năm 90 việc nuôi cá da trơn miền Nam là một trong những câu chuyện thành công lớn của ngành thủy sản Mỹ. Thế rồi con rồng châu Á bước vào.

Như chúng ta sẽ thảo luận kỹ hơn trong Phần II, **”Những vũ khí hủy diệt việc làm”**, các doanh nghiệp Trung Quốc kiếm lợi nhuận bằng mọi trò lừa đảo trong kinh doanh, và các cơ sở nuôi thủy sản của Trung Quốc không phải là ngoại lệ. Thật vậy, bắt đầu vào những năm đầu của thế kỷ 21, dưới sự tấn công dữ dội của ngành xuất khẩu được trợ cấp của Trung Quốc, nhiều cơ sở nuôi trồng thủy sản Hoa Kỳ ở các tiểu bang như Louisiana, Mississippi, và Alabama đã thực sự hoàn toàn biến mất.

Ngày nay, Trung Quốc là nhà cung cấp thủy sản nuôi số một thế giới và chiếm lĩnh các thị trường cá da trơn, cá rô phi, tôm, và lươn. Tuy nhiên, các cơ sở nuôi trồng thủy sản Trung Quốc cho chúng ta một hình ảnh thôn quê không yên bình và không hòa hợp với thiên nhiên. Hơn thế nữa, họ còn tạo ra một cơn ác mộng của sự bẩn thỉu kinh người như dưới địa ngục.

Sự bẩn thỉu của các cơ sở thủy sản bắt đầu bằng sự kiện chỉ có dưới một nửa nước Trung Hoa là có cơ sở xử lý nước thải. Vậy thì cái cách thức mà những thứ do người thải ra này - cùng với không biết bao nhiêu thuốc trừ sâu, phân bón, bùn than, thuốc kháng sinh, thuốc nhuộm, và các chất gây ô nhiễm khác - tìm được đường đến bữa cơm tối thứ sáu ở nhà bạn thật đáng để chúng ta được biết.

Con đường dẫn đến chứng đau bụng này bắt đầu từ thượng nguồn sông Dương Tử, chảy dài hơn 3.000 dặm đường sông đến đồng bằng phía đông Trung Quốc. Và chính tại đây, phần lớn thủy sản nhiễm bẩn được nuôi để xuất sang Mỹ, châu Âu, Nhật Bản và các nước khác.

Nằm dọc theo dòng Dương Tử, những thành phố lớn đang phát triển như Thành Đô và Trùng Khánh đổ thẳng ra sông hàng tỷ tấn chất thải chưa qua xử lý từ người, động vật và cả chất thải công nghiệp. Đồng độc hại này sau đây lại có thêm thời gian để lên men và rửa ra khi dồn về hồ chứa đặng sau đập Tam Hiệp không lồ phía bên dưới Trùng Khánh.

Chuyến đi ba ngày bằng du thuyền “hạng sang” xuôi dòng Dương Tử từ Trùng Khánh đến đập Tam Hiệp - như nhiều du khách Mỹ vẫn thường đi- thực ra là để ném trái cơn ác mộng về môi trường đang bị đe dọa. Nước hồ ánh lên một màu xanh kỳ quái và thỉnh thoảng bốc mùi hôi hám dưới một đám khói thường trực từ những nhà máy chạy bằng than đá. Giống như “con chó không sủa” của Sherlock Holmes, sự thiếu vắng hầu như hoàn toàn của các giống chim le le, rùa, và loài vật lưỡng cư - chưa kể đến những con cá heo sông màu hồng một thời trước đây thường vui đùa và là biểu tượng của dòng sông nay đã tuyệt chủng - cho thấy mức độ ô nhiễm nghiêm trọng của một trong những con sông, và là nguồn cung cấp nước ngọt lớn nhất Trung Quốc.

Còn hỏi tại sao câu chuyện này lại liên quan đến thủy sản Trung Quốc mà bạn ăn ở Mỹ, hãy nhớ rằng chính những đồng mùn rác trên dòng Dương Tử, cũng như nước từ những con sông Châu Giang và Hoàng Hà bất hạnh, đang đổ vào những cơ sở nuôi trồng thủy sản xuất khẩu ở bờ Đông Trung Quốc. Lẽ dĩ nhiên, vì lươn, cá, tôm của Trung Quốc được nuôi trong điều kiện độc hại như vậy, các loài này sẽ bị nhiễm đủ loại vi trùng và ký sinh trùng.

Học giả Trung Quốc Liu Chenglin ghi nhận:

Các điều kiện để nuôi trồng thủy sản ở Trung Quốc thật tệ hại: Những người sản xuất dồn chặt vào bể nuôi hàng ngàn loại cá, tôm để có sản lượng cao nhất. Điều này tạo ra một lượng lớn chất thải làm ô nhiễm nước và truyền những bệnh có thể giết hết cả mẻ cá nếu không được xử lý. Cho dù căn bệnh không giết hết tôm cá trong bể nuôi, thì những loại vi trùng còn đây như Vibrio, Listeria, hay Salmonella vẫn có thể làm cho những người ăn phải tôm cá bị nhiễm bệnh.

Để xử lý điều kiện nuôi, những người nuôi cá Trung Quốc thường bơm đủ loại kháng sinh, kháng nấm, thuốc kháng vi rút và thuốc nhuộm bị cấm vào nước đã bị ô nhiễm. Những độc chất này, bao gồm từ chất nhuộm màu lục malachit, chloramphenicol, fluoroquinolones cho tới nitrofurans, thuốc ngừa thai, thuốc tím gentian không tránh khỏi việc ngấm vào thịt sinh vật. Chúng có thể gây ra đủ thứ bệnh từ ung thư, các bệnh hiếm gặp như bệnh thiếu máu cho tới việc làm suy giảm khả năng sử dụng kháng sinh chữa bệnh của cơ thể con người.

Trên cả những sự vi phạm trắng trợn này, các nhà máy chế biến thủy sản Trung Quốc còn thường xuyên dùng những chất như khí carbon monoxide để làm cho miếng fi-lê cá có màu đỏ tươi. Việc này không những làm tăng vẻ ngoài hấp dẫn của sản phẩm mà còn che dấu được những sản phẩm đã hư hỏng. Bạn hãy nhớ kỹ trò lừa đảo nhỏ mọn này mỗi khi bạn thấy một miếng cá Trung Quốc đỏ tươi và nghĩ rằng nó được “đông lạnh lúc còn tươi nguyên”.

Tất nhiên là ở Trung Quốc, “cái gì dân Mỹ dùng được thì thường lại không phải là cái mà dân Tàu dùng được”. Thật vậy, cái kiểu “tô son điểm phấn” này chịu những hình phạt rất nặng nếu dùng cho thủy sản phục vụ thị trường nội địa Trung Quốc.

Bây giờ là điểm quan trọng hơn trong câu chuyện về thủy sản Trung Quốc - và mới thực sự là điều duy nhất bạn cần nhớ: Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ thiếu nhiều nhân viên đến nỗi mặc dù họ kiểm soát 80% nguồn cung thực phẩm của Mỹ, họ chỉ có thể kiểm tra dưới 1% thực phẩm nhập khẩu. Đúng là bởi lý do này mà mỗi khi bạn ăn bất cứ thứ gì xuất xứ từ Trung Quốc thì có nghĩa là bạn đang chơi “trò may rủi với thức ăn Trung Quốc” đấy. Và chính phủ Trung Quốc cũng như nhà đương cục Hoa Kỳ đều không thể bảo đảm an toàn cho bạn được!

6

Bán than giả cho Newcastle

Một vài công ty Trung Quốc hiện đang sản xuất và bán số lượng lớn gạo giả cho những dân làng không mấy may mắn. Theo một báo cáo đăng trên tờ Tuần san Hong Kong

án bản tiếng Hàn, những người sản xuất đã trộn khoai tây, khoai lang và nhựa công nghiệp để làm gạo giả.

— Natural News

Chúng tôi có thể sẽ thiếu trách nhiệm khi kết thúc chương này mà không chia sẻ với bạn hai trong số những ví dụ về trò giả mạo sản phẩm vô liêm sỉ gần đây của Trung Quốc. Những ví dụ này đưa ra lời cảnh báo là nếu các doanh nhân Trung Quốc sẵn sàng làm giả đối với dân chúng của họ, thì sao chúng ta lại mong họ cung cấp cho mình những sản phẩm, thực phẩm và dược phẩm an toàn?

Ví dụ thứ nhất là về âm mưu làm gạo giả bán cho dân quê nghèo. Trong trò lừa lợi dụng lòng tin của người dân này, những kẻ làm giả trộn một hỗn hợp khoai tây và khoai lang rồi ép khuôn thành hình những hạt gạo. Sau đó nhựa tổng hợp được thêm vào để giữ nguyên hình cho hạt gạo. Kết quả là bạn có thể nấu thứ gạo này hàng giờ mà nó vẫn cứng và giòn. Một viên chức của Hiệp hội Nhà hàng Trung Quốc cho rằng ăn ba bát gạo quý quái này cũng bằng nuốt hết một cái túi plastic. Và bạn có cảm giác cám gạo đã đóng cứng trong ruột mình.

Trong ví dụ thứ hai thì âm mưu được thực hiện trong những tỉnh lớn của Trung Quốc, bao gồm các tỉnh Cam Túc, Hà Nam, Thanh Hải, Sơn Tây và Tứ Xuyên. Trong trò lừa đảo này, người ta thêm hương vị và mùi thơm giả vào gạo thường để làm cho nó có hương vị giống như loại gạo thơm Vũ Xương đắt tiền.

Chỉ cần thêm nửa ký hương thơm thì người chế biến gạo gian Trung Quốc có thể tạo mùi hương cho 10 tấn gạo. Âm mưu này bị bại lộ khi các phương tiện truyền thông Trung Quốc công bố một báo cáo thống kê khôi hài: Mỗi năm, nông dân trồng được 800.000 tấn gạo Vũ Xương, nhưng bán ra thị trường những hơn 10 triệu tấn!

Không hề thấy một sự hối hận nào từ thủ phạm của những trò lừa đảo này. Khi buộc phải đối chất, phát ngôn viên của một công ty bị bắt quả tang làm giả chỉ nói: "Gạo giả bán rất chạy vì giá rẻ so với gạo thật". Thật là những kẻ vô đạo đức không có tí lương tâm xã hội nào cả.

⁵ Trước khi loại bỏ xăng pha chì, ở Mỹ có hai lựa chọn là xăng thường (pha chì) và xăng cao cấp (không pha chì). ND

⁶ Newcastle là vùng sản xuất than nổi tiếng của Anh trong quá khứ. Bán than cho Newcastle tương đương với "chở củi về rừng". ND

P.N. & G.A.

Nhóm dịch giả gửi trực tiếp cho BVN